

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy w Płocku , V Wydział Gospodarczy po rozpoznaniu trzech połączonych do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia spraw z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę :

I. w sprawie o zapłatę kwoty 1.368,50 złotych

1. zasądził od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda (...) spółki z o.o.

w G. kwotę 684,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31.05.2014

r. do dnia 31.12.2015 r. oraz dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie

w zapłacie od dnia 1.01.2016 r. do dnia zapłaty ,

2. w pozostałym zakresie powództwo oddalił ,

3. ustalił , że powód (...) spółka z o.o. w G. ponosi koszty procesu w 50,02% ,

a pozwany (...) SA w W. w 49,8% , pozostawiając ich szczegółowe

wyliczenie referendarzowi sądowemu ;

II. w sprawie o zapłatę kwoty 2.238,97 złotych

1. zasądził od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda (...) spółki z o.o.

w G. kwotę 1.146,74 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia

24.05.2014 r. do dnia 31.12.2015 r. oraz dalszymi odsetkami ustawowymi za

opóźnienie w zapłacie od dnia 1.01.2016 r. do dnia zapłaty ,

2. w pozostałym zakresie powództwo oddalił ,

3. ustalił , że powód (...) spółka z o.o. w G. ponosi koszty procesu w 48,78% ,

a pozwany (...) SA w W. w 51,22% , pozostawiając ich szczegółowe

wyliczenie referendarzowi sądowemu ;

III. w sprawie o zapłatę kwoty 1.602,67 złotych

1. zasądził od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda (...) spółki z o.o.

w G. kwotę 803,78 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia

22.08.2014 r. do dnia 31.12.2015 r. oraz dalszymi odsetkami ustawowymi za

opóźnienie w zapłacie od dnia 1.01.2016 r. do dnia ,

2. w pozostałym zakresie powództwo oddalił ,

3. ustalił , że powód (...) spółka z o.o. w G. ponosi koszty procesu w 49,85% ,

a pozwany (...) SA w W. w 50,15% , pozostawiając ich szczegółowe

wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Powyższe rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych :

w dniu 22 kwietnia 2014 roku , w wyniku kolizji drogowej , doszło do uszkodzenia pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) , stanowiącego własność K. Z. , który go użytkował. Wskazaną szkodę poszkodowany zgłosił do (...) SA w W. w ramach umowy ubezpieczenia AC.

Samochód był naprawiany w (...) spółka z o.o. w P. na mocy umowy zlecenia naprawy z dnia 24 kwietnia 2014 r. W dniu 21 maja 2014 r. warsztat dokonał kalkulacji naprawy , zwracając się o jej akceptację do ubezpieczyciela. Pozwany zakład ubezpieczeń zweryfikował przedstawioną kalkulację w zakresie stawki za 1 rbh napraw. Za naprawę pojazdu (...) spółka z o.o. w P. wystawiła fakturę VAT nr (...) z dnia 21 maja 2014 r. na kwotę 13.060,94 zł, nie uwzględniając korekty ubezpieczyciela. Poszkodowany w dniu 24 kwietnia 2014 r. w drodze umowy cesji przeniósł na (...) spółkę z o.o. w P. wierzytelność z tytułu naprawy w/w samochodu V., która przysługiwała mu w stosunku do pozwanego ubezpieczyciela. W dniu 21 maja 2014 r. (...) spółka z o.o. przełała w/w wierzytelność wobec pozwanego ubezpieczyciela na stronę powodową. Pismami z dnia 21 maja 2014 r. i 18 czerwca 2014 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 12.895,40 zł tytułem uregulowania należności wynikającej z faktury za naprawę pojazdu. Pozwany w związku ze zgłoszoną szkodą w zakresie naprawy pojazdu V. dokonał częściowej wypłaty odszkodowania w dniu 22 maja 2014 r. i w dniu 26 czerwca 2014 r. w łącznej kwocie 9.250,15 zł.

W dniu 15 kwietnia 2014 roku , w wyniku kolizji drogowej , doszło do uszkodzenia pojazdu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) , stanowiącego własność (...) SA we W., użytkowanego przez B. S..

Szkoda została zgłoszona do (...) SA w W. w ramach umowy ubezpieczenia AC , zawartej przez B. S..

Samochód był naprawiany w (...) spółka z o.o. w P. na mocy umowy zlecenia z dnia 15 kwietnia 2014 r. W dniu 22 maja 2014 r. warsztat dokonał kalkulacji naprawy , zwracając się o jej akceptację do ubezpieczyciela. Pozwany zakład ubezpieczeń zweryfikował przedstawioną kalkulację naprawy. Za naprawę pojazdu (...) spółka z o.o. w P. wystawiła fakturę VAT nr (...) z dnia 22 maja 2014 r. na kwotę 18.987,02 zł.

Użytkowniczka pojazdu B. S. w dniu 15 kwietnia 2014 r. w drodze umowy cesji przeniosła na (...) spółkę z o.o. w P. wierzytelność z tytułu naprawy w/w samochodu H. (...) , która przysługiwała jej w stosunku do pozwanego ubezpieczyciela. W dniu 22 maja 2014 r. (...) spółka z o.o. w P. przełała w/w wierzytelność wobec pozwanego ubezpieczyciela na stronę powodową.

Poszkodowany (...)SA we W. na mocy umowy przelewu z dnia 4 lipca 2014 r. przeniósł na użytkownika B. S. prawa do odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia autocasco.

Pismami z dnia 22 maja 2014 r. i 11 lipca 2014 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 18.987,02 zł tytułem uregulowania należności wynikającej z faktury za naprawę pojazdu. Pozwany w związku ze zgłoszoną szkodą w zakresie naprawy pojazdu H. (...) dokonał częściowej wypłaty odszkodowania w dniu 14 maja 2014 r. i w dniu 3 czerwca 2014 r. w łącznej kwocie 16.748,05 zł.

W dniu 14 lipca 2014 roku , w wyniku kolizji drogowej , doszło do uszkodzenia pojazdu marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...) , stanowiącego własność W. G..

Szkoda została zgłoszona do (...) SA w W. w ramach umowy ubezpieczenia AC.

Samochód był naprawiany w warsztacie M. A. – (...) w P. na mocy umowy zlecenia z dnia 14 lipca 2014 r. W dniu 19 sierpnia 2014 r. warsztat dokonał kalkulacji naprawy. Za naprawę pojazdu M. W. wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia

11 sierpnia 2014 r. na kwotę 4.635,77 zł , fakturę VAT nr (...) z dnia 19 sierpnia 2014 r. na kwotę 428,04 zł , fakturę VAT nr (...) z dnia 4 sierpnia 2014 r. na kwotę 2.663,96 zł , co dało łączną kwotę 7.727,77 zł.

Poszkodowany w dniu 29 sierpnia 2014 r. w drodze umowy cesji przeniósł na M. W. wierzytelność z tytułu naprawy w/w samochodu K. (...), która przysługiwała mu w stosunku do pozwanego ubezpieczyciela. W dniu 20 sierpnia 2014 r. M. W. przelał w/w wierzytelność wobec pozwanego ubezpieczyciela na stronę powodową.

Pismami z dnia 20 sierpnia 2014 r. i 17 września 2014 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 7.727,77 zł tytułem uregulowania należności wynikających z faktur za naprawę pojazdu. Pozwany w związku ze zgłoszoną szkodą w zakresie naprawy pojazdu K. (...) dokonał częściowej wypłaty odszkodowania w łącznej kwocie 6.125,10 zł. .

Zgodnie z warunkami udzielonego przez pozwanego ubezpieczenia autocasco koszty naprawy pojazdu podlegały ustaleniu w oparciu o ceny usług i części zamiennych , stosowanych w dniu ustalenia odszkodowania. Wysokość należnego odszkodowania powinna być określona na podstawie uprzednio uzgodnionych przez pozwanego z ubezpieczonym kosztów i sposobu naprawy ubezpieczonego pojazdu przez zakład wykonujący naprawę, w oparciu o zasady zawarte w systemie A. lub E. , z zastosowaniem norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu i stawki za rbh ustalonej przez pozwanego w oparciu o ceny usług stosowane przez inne zakłady naprawcze funkcjonujące na terenie działalności jednostki organizacyjnej pozwanego likwidującej szkodę. W razie udokumentowania naprawy pojazdu rachunkami bez uprzedniego uzgodnienia z pozwanym kosztów i sposobu naprawy , ustalenie odszkodowania nastąpić miało na podstawie rachunków , zweryfikowanych przez pozwanego według powyższych zasad. Pozwany zobowiązał się w umowie do wypłacenia odszkodowania w terminie 30 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku ubezpieczeniowym.

Uzasadniona stawka za rbh napraw dla (...) spółki z o.o. w P. w 2014 r. powinna wynosić 130,00 zł netto , a dla warsztatu A. – (...) 120,00 zł netto. Uwzględniając powyższe stawki , koszt naprawy samochodu V. (...) powinien wynieść 9.934,15 zł , samochodu H. (...) 17.894,79 zł , a K. (...) 6.928,99 zł.

Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny sprawy na podstawie przywołanych dowodów , na które składały się dokumenty prywatne złożone przez strony procesu oraz opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej , wyceny pojazdów i kosztów napraw, wyceny maszyn , urządzeń i środków technicznych - P. J.. Najbardziej istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia miała opinia biegłego sądowego, który stwierdził , iż uzasadniona stawka za rbh napraw blacharsko - lakierniczych dla (...) spółki z o.o. w P. powinna wynosić 130,00 zł netto / rbh i 120,00 zł netto / rbh dla (...).

Biegły wyliczył stawki na podstawie średniej arytmetycznej stawek obowiązujących na terenie (...) w 2014 r. oraz uwzględniając postanowienia umowy ubezpieczenia autocasco , to jest biorąc pod uwagę z jednej strony fakt , że oba w/w warsztaty nie miały autoryzacji producenta pojazdów , a z drugiej strony wielkość obu warsztatów, ich wyposażenie i związane z tym koszty utrzymania. Średnia arytmetyczna stawek stosowanych w P. przez wszystkie warsztaty (także współpracujące z pozwanym) w 2014 r. wynosiła 120,00 zł / rbh napraw. Ponieważ Spółka (...) jest większa i lepiej wyposażona , a co za tym idzie ponosi większe koszty utrzymania , natomiast (...) jest mniejszym warsztatem , ale świadczy również usługi dobrej jakości , stąd stawki zostały zróżnicowane. W ocenie biegłego w 2014 r. nie występowały na rynku wyższe stawki za naprawy blacharsko – lakiernicze niż 150,00 zł za roboczogodzinę i to w przypadku serwisów autoryzowanych. Biegły zaznaczył , iż zdecydowanie wyższe stawki na rynku (...) mają warsztaty współpracujące ze Spółką (...), takie jak : B. . (...), (...) (wcześniej (...)) , które wynoszą 165 – 175 zł / rbh. Natomiast mniejsze warsztaty w P. stosują stawkę 90,00 zł / rbh , a część firm autoryzowanych , ale niewspółpracujących z (...) spółką z o.o. w G. ma stawki 130 – 140 zł . Biorąc powyższe pod uwagę biegły wyliczył , że uzasadniony koszt naprawy samochodów powinien wynieść : 9.934,15 zł netto w przypadku V. (...), 17.894,79 zł w przypadku H. (...) oraz 6.928,88 zł w przypadku K. (...).

Sąd Rejonowy uznał opinię biegłego za rzetelną , kompletną i nie zawierającą wewnętrznych sprzeczności. Zdaniem Sądu Rejonowego , biegły logicznie i wyczerpująco uzasadnił wnioski , do jakich doszedł w opinii. Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania opinii. Nie znalazł również podstaw do jej uzupełnienia po raz drugi , zgodnie z

wnioskiem pełnomocnika powoda – poprzez wyliczenie wielkości szkód według stawek stosowanych przez warsztaty porównywalne do (...) i (...) z terenu Ł. i W.. Na uzasadnienie swojego wniosku pełnomocnik powoda powołał twierdzenie biegłego, że w P. i okolicy nie ma warsztatów nieautoryzowanych porównywalnych do (...) i (...). Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda, ponieważ biegły uwzględnił te okoliczności w swojej opinii. Dlatego właśnie nie przyjął za zasadną dla w/w warsztatów stawki wyliczonej wyłącznie na podstawie średniej arytmetycznej, tylko uwzględnił dodatkowo wielkość, wyposażenie, a co za tym idzie lepszą jakość usług i związane z tym wyższe koszty utrzymania Spółki (...) – (...), które są zbliżone do kosztów serwisów autoryzowanych, jednak muszą się nieco od nich różnić, ponieważ faktycznie autoryzacji w 2014 r. nie miały. Biegły porównał (...) do serwisu autoryzowanego H. i C. w Ł. (S.), który w 2014 r. stosował stawkę 135 – 145 zł / rbh.

Sąd Rejonowy oddalił wnioski powoda z pkt 8.10 i 8.11 pozwów o zwrócenie się do pracowników warsztatów o udzielenie informacji dotyczących cennika usług, zawierającego stawki za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych, ponieważ przeprowadzenie tego dowodu nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia wobec przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, wyceny pojazdów i kosztów napraw. Biegły, opiniując przeanalizował cały rynek lokalny pod kątem stawek stosowanych za naprawy pojazdów. Nie można natomiast oczekiwać od biegłego, że w swojej opinii oprze się na stawkach stosowanych przez warsztaty wskazane przez jedną ze stron – w tym wypadku powoda. Poza tym udzielenie przez pracowników warsztatów pisemnych informacji o stosowanych stawkach byłoby sprzeczne z zasadą bezpośredniości postępowania dowodowego i prowadziłyby do niedopuszczalnego zastępowania dowodu z zeznań świadków pisemnymi oświadczeniami. Nadto zważyć należy, że ewentualne cenniki usług przedstawione przez warsztaty stanowiłyby jedynie dokumenty prywatne, które w świetle art. 245 k.p.c. są jedynie dowodem tego, że osoba, która podpisała dokument, złożyła oświadczenie w nim zawarte.

W rozpoznawanych połączonych sprawach bezspornym był fakt uszkodzenia pojazdów marki V. (...), H. (...), K. (...). Poszkodowani mieli zawarte umowy ubezpieczenia autocasco z pozwanym. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność z tytułu powstałej w majątku powoda szkody, z której część została naprawiona przez pozwanego poprzez zapłatę przed procesem bezspornej części odszkodowania w kwocie 9.250,15 zł w zakresie pierwszego z pozwów, w kwocie 16.748,05 zł w zakresie żądania drugiego z pozwów, w kwocie 6.125,10 zł w zakresie żądania trzeciego z pozwów. Spór w przedmiotowej sprawie koncentrował się wokół zasadności pozostałej części żądanego przez powoda odszkodowania obejmującego koszty naprawy pojazdów marki V. (...) – w kwocie 1.368,50 zł, pojazdu marki H. (...) w kwocie 2.238,97 zł, pojazdu K. (...) w kwocie 1.602,67 zł.

Pozwany wskazał, że różnica pomiędzy wysokością wypłaconego odszkodowania a żądanego przez powoda wynika z różnicy pomiędzy stawkami za roboczogodzinę żądanymi przez warsztat naprawczy a uznanymi przez pozwanego (do kwoty 90,00 zł netto w przypadku Spółki (...) oraz do kwoty 85,00 zł netto za roboczogodzinę w przypadku (...)).

W ocenie pozwanego, żądane stawki 165,00 zł / 175,00 zł netto za roboczogodzinę znacznie przewyższały stawki rynkowe stosowane na rynku lokalnym, przez wykonujące naprawę zgodnie z technologią producenta warsztaty, nie autoryzowane, to jest nie posiadające autoryzacji poszczególnych producentów samochodowych. Na tę okoliczność pozwany zgłosił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej. Za pomocą tego dowodu pozwany wykazał, że stawki stosowane przez (...) spółkę z o.o. w P. i (...) były rzeczywiście nieadekwatne do stawek rynkowych stosowanych za roboczogodzinę napraw w 2014 r. w P.. Stawką odpowiednią dla (...) była stawka 130,00 zł netto, a dla (...) stawka 120,00 zł netto za roboczogodzinę napraw.

Sąd Rejonowy zważył:

zgodnie z art. 805 k.c. przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek zajścia przewidzianego w umowie wypadku. W przypadku spraw dotyczących odszkodowania w związku z uszkodzeniem pojazdów, gdy doszło już do naprawy przez wybrany przez

poszkodowanego warsztat naprawczy, zaś powód domaga się refundacji faktycznie poniesionych kosztów naprawy, co jest przedmiotem tej sprawy, obowiązkiem zakładu ubezpieczeń jest zwrot wszelkich celowych, ekonomicznie uzasadnionych wydatków, poniesionych w celu przywrócenia stanu poprzedniego. Z kolei kosztami ekonomicznie uzasadnionymi są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy pojazdu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku, nie mogą jednak odbiegać od nich w sposób rażący, nieuzasadniony. Tym samym przedmiotem badania jest, czy poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy samochodu odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku (zob. uzasadnienie uchwały SN z dnia 13.06.2003 r., III CZP 32 / 03, OSNC 2004/4/51). W przypadku umów autocasco obok zasad określonych w kodeksie cywilnym należy także wziąć pod uwagę postanowienia ogólnych warunków umów, które przewidują dodatkowe modyfikacje lub ograniczenia odpowiedzialności ubezpieczyciela. Przepisy te precyzują, za jakie zdarzenia odpowiada ubezpieczyciel i według jakich kryteriów następuje ustalenie, na przykład, kosztów naprawy pojazdu. W przypadku niniejszej sprawy modyfikacja ogólnej zasady dotyczącej ustalania kosztów robocizny polegała jedynie na tym, iż przedmiotem refundacji były także faktycznie poniesione koszty, przy czym w stawce stosowanej przez występujące na rynku lokalnym warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę.

W tej kwestii Sąd oparł się zarówno na postanowieniach OWU jak i na wyliczeniach dokonanych przez biegłego, zgodnie z którymi stawką odpowiednią (uwzględniającą brak autoryzacji z jednej strony oraz wielkość i wyposażenie (...) i (...) z drugiej strony) w 2014 r. była stawka 130zł / rbh dla (...) i 120 zł / rbh dla (...).

Biorąc powyższe pod uwagę oraz uwzględniając fakt, że wysokość stawki była jedyną sporną okolicznością w sprawie, Sąd Rejonowy uwzględnił koszty napraw samochodów V. (...), H. (...), K. (...) wyliczone przez biegłego P. J. w opinii. Na tej podstawie Sąd uznał, że w przypadku V. (...) uzasadnione koszty naprawy powinny wynieść 9.934,15 zł netto, w przypadku H. 150 uzasadnione koszty naprawy powinny wynieść 17.894,79 zł, a w przypadku K. (...) 6.928,88 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Rejonowy zasądził powyższe kwoty na rzecz powoda, oddalając powództwa w pozostałej części jako bezzasadne.

W odniesieniu do żądania zasądzenia odsetek ustawowych od dochodzonych przez powoda kwot wskazać należy, iż zgodnie z warunkami ubezpieczenia autocasco ubezpieczyciel zobowiązał się wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku ubezpieczeniowym. Tym samym, w razie opóźnienia w zapłacie, powód na podstawie art. 481 k.c. uprawniony był do domagania się od pozwanego zapłaty odsetek za czas opóźnienia. Jeżeli chodzi o samą wysokość zasądzonych odsetek, to Sąd wziął pod uwagę zmiany wynikające z ustawy z dnia 9.10.2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015 r., poz. 1830).

W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. jedynie o zasadach ich poniesienia przez strony procesu, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Apelację od wyroku złożył powód, zaskarżając wyrok w części, to jest w pkt I ppkt 2 i 3, w pkt II ppkt 2 i 3, w pkt III ppkt 2 i 3.

Zaskarżonemu wyrokowi apelujący zarzucił:

naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a

w szczególności:

a) naruszenie przepisu art. 278 § 1 k.p.c. poprzez niewysłuchanie wniosków stron co do wyboru biegłego (względnie liczby biegłych),

b) naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w przedmiocie opinii biegłego sądowego , a w konsekwencji oparcie rozstrzygnięcia sporu na teźże opinii , która nie jest miarodajna dla rozstrzygnięcia , albowiem

- biegły dokonał wybiórczej i niepełnej analizy stawek obowiązujących na rynku lokalnym P. i okolic , ponieważ nie zankietował wszystkich podmiotów działających na tym rynku , a w szczególności nie uwzględnił podmiotów wskazanych przez powoda w pozwie ,

- biegły samowolnie i w sposób uznaniowy przyjął za zasadne stawki 130,00 zł netto i 120,00 zł netto za 1 rbh prac naprawczych ,

c) naruszenie przepisu art. 248 k.p.c. w zw. z art. 187 § 2 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nieuzasadnione pominięcie wniosku dowodowego powoda sformułowanego w pkt 8 ust. 10 każdego z pozwów w przedmiocie zobowiązania przez Sąd wskazanych we wniosku podmiotów do przedłożenia w poczet materiału procesowego niniejszej sprawy cenników usług zawierających informację o stosowanych przez te warsztaty stawkach za rgh prac naprawczych w dacie przedmiotowej naprawy dowodowego , względnie o zankietowanie tych podmiotów przez biegłego sądowego w tym zakresie ,

d) naruszenie przepisu art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. oraz 232 k.p.c. poprzez błędną wykładnię i uznanie , że powód nie udowodnił stawki 145,00 zł / rbh i 165,00 / rbh za prace blacharskie i stawki 155,00 zł / rbh oraz 175,00 zł / rbh za prace lakiernicze ;

1. naruszenie prawa materialnego , a w szczególności :

- naruszenie przepisu art. 805 k.c. w zw. z § 17 OWU AC poprzez błędną wykładnię i

uznanie, iż przyznane odszkodowanie ubezpieczeniowe nie musi odpowiadać

świadczeniu , jakie na mocy zawartej z poszkodowanym umowy ubezpieczenia AC

winien wypłacić w razie zajścia zdarzenia ubezpieczeniowego zakład ubezpieczeń .

Wskazując na sformułowane zarzuty skarżący wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku w części , to jest w pkt I ppkt 2 i 3 , w pkt II ppkt 2 i 3 , w pkt III ppkt 2 i 3 poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda :

- w pkt I ppkt 2 , 3 kwoty 684,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31.05.2014

r. do dnia 31.12.2015 r. oraz dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia

1.01.2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu , w tym kosztami zastępstwa

procesowego za I instancję według norm przepisanych,

- w pkt II ppkt 2 , 3 kwoty 1.092,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia

24.05.2014 r. do dnia 31.12.2015 r. oraz dalszymi odsetkami ustawowymi za

opóźnienie od dnia 1.01.2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu , w tym

kosztami zastępstwa procesowego za I instancję według norm przepisanych,

- w pkt III ppkt 2 , 3 kwoty 798,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia

22.08.2014 r. do dnia 31.12.2015 r. oraz dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu , w tym kosztami zastępstwa procesowego za I instancję według norm przepisanych, ewentualnie o :

uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu ,
4. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego , w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Ponadto powód wniósł o przeprowadzenie przez Sąd II instancji uzupełniającego postępowania dowodowego w zakresie niezrealizowanych przez Sąd Rejonowy wniosków dowodowych zawartych w pkt 8 ust. 10 każdego z pozwów.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji w całości jako bezzasadnej i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył , co następuje :

apelacja powoda okazała się bezzasadna i podlegała oddaleniu .

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia przepisu art. 278 § 1 k.p.c.

Zgodnie z treścią w/w przepisu w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

Przepis ten pozostaje w związku z art. 279 k.p.c. , w myśl którego dopuszczenie dowodu z biegłych może nastąpić na posiedzeniu niejawnym po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru.

W przedmiotowej sprawie powód już w pozwie złożył wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków na okoliczność ustalenia wysokości stawki za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych stosowanej w okresie naprawy pojazdu uszkodzonego przez warsztaty o tożsamym standardzie świadczonych usług działające na lokalnym rynku. Wnioskowi dowodowemu nie towarzyszył wniosek co do wyboru biegłego. Ostatecznie , w odpowiedzi na sprzeciw, powód cofnął wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego.

Na rozprawie w dniu 10 listopada 2015 r. pełnomocnik powoda nie stawił się , aczkolwiek wówczas miałby możliwość wypowiedzieć się w przedmiocie wyboru biegłego. Po uiszczeniu przez pozwanego zaliczki na poczet kosztów opinii , Sąd postanowieniem z dnia 31 grudnia 2015 r. wydanym na posiedzeniu niejawnym dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej w osobie P. J.. Po otrzymaniu odpisu postanowienia dowodowego z dnia 31 grudnia 2015 r. pełnomocnik powoda w piśmie procesowym z dnia 29 stycznia 2016 r. oświadczył , iż oponuje w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego w osobie P. J.. Pełnomocnik powoda podał , iż większość z dotychczasowych licznych opinii wydanych przez tego biegłego w sprawach z powództwa (...) spółki z o.o. przeciwko zakładom ubezpieczeń jest nierzetelna i wybiórcza , wykracza poza zakreśloną tezę dowodową , zawiera subiektywne opinie biegłego o wysokości stawek .

Należy zauważyć , iż zgłoszone zarzuty miały charakter gołosłowny i nie dały Sądowi Rejonowemu podstaw do zmiany osoby biegłego.

Ponadto , w ocenie Sądu Okręgowego , Sąd I instancji nie naruszył obowiązku wysłuchania stron co do osoby biegłego. Strona powodowa przed wydaniem postanowienia dowodowego (przed 31 grudnia 2015 r.) miała bowiem możliwość wypowiedzieć się w sprawie wyboru biegłego. Mogła to uczynić już w pozwie , wraz z wnioskiem dowodowym , w

odpowiedzi na sprzeciw , a przede wszystkim na rozprawie w dniu 10 listopada 2015 r. , która to rozprawa (wobec zawiadomienia o terminie jedynie pełnomocników stron) służyła de facto przede wszystkim kwestiom formalnym.

Za chybiony należy także uznać zarzut , iż biegły dokonał wybiórczej i niepełnej analizy stawek , ponieważ nie zankietował wszystkich podmiotów działających na rynku lokalnym P. i okolic.

Do określenia stawki rynkowej wystarcza bowiem uwzględnienie reprezentatywnej liczby warsztatów , co biegły uczynił.

Nieuprawniony jest zarzut , iż biegły ustalił stawki za roboczogodziną prac naprawczych na poziomie : 130,00 zł netto dla (...) spółki z o.o. i 120,00 zł netto dla A. – (...) - samowolnie i w sposób uznaniowy. Wręcz przeciwnie , biegły zauważył , iż informacje o wysokości stosowanych stawek , pochodzące od właścicieli i szefów działów naprawy wielu warsztatów odbiegają od informacji na temat stosowanych stawek uzyskanych od koordynatora (...). Na podstawie informacji uzyskanych bezpośrednio od podmiotów wykonujących naprawy wynika , że przedział tych stawek to 90,00 zł – 175,00 zł netto / rbh. Tymczasem niektóre z ankietowanych warsztatów łączy umowa o współpracy z (...) ze stawkami w przedziale 90,00 zł – 130 zł netto / rbh. Oznaczało to , iż stawki wskazane bezpośrednio przez warsztaty naprawcze należało zweryfikować. Biegły sądowy przy weryfikacji zastosował dane pochodzące z kilku innych miarodajnych źródeł , w szczególności wykorzystał w tym celu : umowy o współpracy z (...), kalkulacje napraw opracowane przez warsztaty, znane biegłemu z innych spraw , w których wydawał opinie, informacje o stawkach stosowanych w 2014 r. w Ł. i w W. oraz zestawienie stawek średnich udostępnione w celach porównawczych przez przedstawiciela firmy (...).

Zauważyć należy , iż biegły ustalił , iż w autoryzowanych serwisach blacharsko – lakierniczych na terenie W. i Ł. , gdzie koszty funkcjonowania firm są wyższe niż w P. , w 2014 r. nie występowały stawki wyższe niż 150,00 zł netto.

Zdaniem biegłego , zgodnie z OWU AC porównywalnymi warsztatami do (...) i (...) na terenie P. są w zasadzie tylko serwisy autoryzowane. Uznał , iż

z uwagi na wielkość i wyposażenie warsztatu , stawkę dla (...) spółki z o.o. należy określić na 130,00 zł / rbh.

Firma (...) należąca również do kategorii dużych warsztatów nieautoryzowanych , jest podwykonawcą napraw dla (...) Kia (...), nie posiada jednak tak ekspanowanych warunków lokalowych jak (...) , dlatego adekwatną stawką dla tego warsztatu jest stawka nieco niższa , czyli 120,00 zł netto/ rbh.

Biegły uznał , iż stawki zastosowane przez (...) i (...) (165/ 175 i 145 / 155) nie występują na rynku lokalnym nawet w warsztatach autoryzowanych i należy je uznać za wygórowane i nierynkowe. Biegły zauważył jednocześnie , że (...) dokonuje niejako automatycznej weryfikacji stawek , sprawdzając jedynie , czy warsztat jest autoryzowany czy też nie. Czyli ubezpieczyciel nie bierze pod uwagę innych okoliczności funkcjonowania warsztatu , które dają uzasadnioną podstawę do porównywania konkretnego dużego i bardzo dobrze wyposażonego warsztatu nieautoryzowanego z autoryzowanym - w zakresie stawki za rbh.

Wszystko to oznacza , iż opracowując opinię biegły zgromadzonych danych (kwot) nie traktował w sposób automatyczny , formalny , lecz uwzględniał dodatkowe czynniki mające wpływ na ustalenie wysokości stawki (w zakresie warsztatów porównywalnej kategorii , zgodnie z OWU AC). Zgromadzone dane oraz wiedza i doświadczenie biegłego sądowego pozwoliły na ustalenie prawidłowych , w pełni uzasadnionych porównywalnych stawek za roboczogodzinę naprawy.

Nieuprawniony jest także zarzut dotyczący pominięcia wniosku dowodowego powódki w przedmiocie zobowiązania przez Sąd wskazanych przez powódkę podmiotów do przedłożenia cenników usług zawierających informacje o stosowanych przez te warsztaty stawkach za roboczogodzinę prac naprawczych w dacie przedmiotowych napraw, względnie o zankietowanie tych podmiotów przez biegłego sądowego sporządzającego opinię.

Sąd Okręgowy zauważa , iż wnioski te złożone w każdej z połączonych spraw (w pozwach) nie zostały pominięte , lecz zostały merytorycznie rozpoznane przez Sąd Rejonowy poprzez ich oddalenie postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 10 listopada 2015 r. (k. 96). Uzasadnienie powyższego postanowienia zawarte w uzasadnieniu wyroku należy uznać za przekonujące.

Na skutek przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego brak było podstaw do dopuszczenia tego dowodu zarówno przez Sąd Rejonowy jak i przez Sąd Okręgowy, który nie uwzględnił wniosku dowodowego powoda wskazanego w apelacji.

Zarzut naruszenia art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. oraz art.232 k.p.c. także uznać należy za chybiony , albowiem to pozwany zgłosił dowód z opinii biegłego i dowodem tym wykazał częściową zasadność redukcji odszkodowania.

Niezasadny jest także zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, to jest art. 805 k.c. w zw. z § 17 OWU AC . Sąd na podstawie prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego i wobec dokonania oceny dowodów zgodnie z dyrektywą art. 233 § 1 k.p.c. prawidłowo przyjął , że uzasadnione koszty naprawy należało wyliczyć w oparciu o stawki w kwocie 130,00 zł / rbh i 120,00 zł / rbh jako stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii.

Mając powyższe na uwadze , Sąd Okręgowy uznał apelację powoda za bezzasadną i oddalił ją na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. , zasądając od powoda jako przegrywającego w postępowaniu apelacyjnym na rzecz pozwanego zwrot kosztów postępowania apelacyjnego poniesionych przez pozwanego , a obejmujących wyłącznie koszt wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika reprezentującego pozwanego , w stawce minimalnej uzależnionej od wartości przedmiotu zaskarżenia w każdej ze spraw oraz daty wniesienia apelacji – w kwocie 405,00 zł (270,00 +270,00 +270,00 = 810,00 x 50% = 405,00 zł).